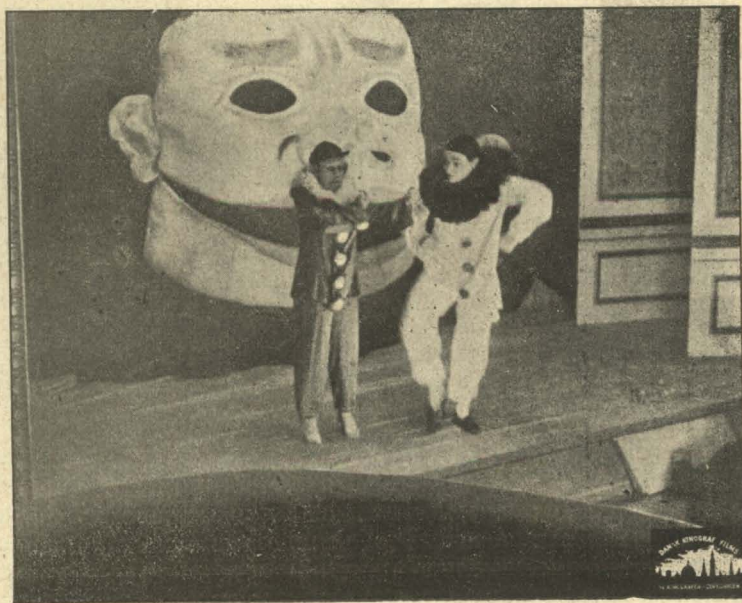

Pierrots Kærlighed

Drama i 3 Akter

Pierrots Kærlighed.

Drama i 3 Akter.

HOVEDPESONERNE:

Ziska, Pierrette. Edith Psilander
Pucci, Pierot **
Grev Stanislaus Einar Zangenberg

Handlingen foregaar i St. Petersborg.

Ziska og Pucci er Barndomskammerater. Som Børn var de uadskillige Venner, opvoksede som de var i et omrejsende Cirkus, ved hvilket deres Forældre var ansat. Nu, da Puccis Fader og Moder er døde, og da Ziska er alene om at forsørge sin svagelige Fader og sine smaa Søskende, har de to Kammerater slaaet sig sammen. De har indøvet et glimrende Varieténummer, „Pierrot og Pierrette“, og hver Aften optræder de og gør stormende Lykke i Newski-Varietéen.

En Aften overværer den rige Grev Stanislaus Forestillingen. Han bliver heftig indtaget i den fortryllende Ziska, og fra Logen kaster han en Rose ned til hende. Nummeret er færdigt; Pucci har givet Ordre til Maskinfolkene, at de skal fjerne deres Dekorationer. Han vender sig om mod Ziska, der staar hensunken i Drømmerier. Hendes Tanker er hos ham, der kastede Rosen ned til hende. Hun ser for sig hans ædle Ansigt og hans beundrende Blik. Forbavset

stirrer Pucci paa hende; Mistroen og Skinsygen begynder at dæmre. Ziska river sig løs fra sine Drømmerier og begiver sig til sit Paaklædningsværelse. Der modtager hun en Billet fra Greven, der beder hende soupere med sig efter Forestillingen, men med Tak for Tilbudet afslaar Ziska dette. Da de to Kammerater begiver sig hjem, forfølges de af Stanislaus, der efter Afslaget endnu mere ønsker at lære Ziska at kende, og han mærker sig, i hvilket Hus de gaar ind.

Næste Dag, da Ziska er samlet med Familien i Dagligstuen, standser et elegant Automobil udenfor Huset. Det er Stanislaus, der, for at gøre Ziskas nærmere Bekendtskab, vil aflægge et Besøg. Glad overrasket stirrer hun paa ham,

da han træder ind i Stuen. Han undskylder sin Dristighed, taler hjærteligt med den gamle Fader, og da han erfarer, at Ziska underholder hele sin Familie, tilbyder han at hjælpe dem, hvilket Forslag dog ikke bliver modtaget. Hans Væsen, hans høflige Optræden og alt ved ham, har allerede vendt Ziskas Hjerter mod ham, og da nu Familien kort efter hans Besøg modtager en stor Kurv med herlige Frugter fra ham, bliver hun fuldkommen indtaget i Greven.

Pucci, der bor i Etagen oven over, kommer paa Besøg. Han ser Stanislaus' Gave, og mismodig afslaar han at deltage i Familiens lille Gilde; men Ziskas gode Humør opmuntrer ham. Hendes venlige Ord og lyse Smil forjager

hans mørke Tanker, saa han helt glemmer Grev Stanislaus, i hvem han har set en truende Medbejler.

Næste Aften overværer Grev Stanislaus atter Forestillingen i Varietéen. Atter sender han hende en Billet, hvori han anmoder hende om at forunde ham en Samtale, inden hun gaar hjem, og Ziska indvilliger heri. De træffes udenfor Varietéen, og Ziska samtykker i at gaa med ham paa Restaurant. Stanislaus fører hende til en af St. Petersborgs eleganteste Restauranter, en af de, hvor Natlivet pulserer livligt, og ved et afsides liggende Bord slaar det unge Par sig ned og nyder en Forfriskning. Oprømt af Cham-

pagnen og glad over et pragtfuldt Halssmykke, som Stanislaus forærer hende, samt betaget af den smukke Greve og hans noble Optræden tager hun mod hans Kærlighedserklæring, og i sin barnlige, overstrømmende Glæde slaar hun Armene om hans Hals.

I sit Hjem sidder Pucci og venter paa Ziska. Han har om Aftenen fundet Stanislaus Billet i hendes Paaklædningsværelse, véd, at disse to nu er sammen og lykkelige, medens han pines af sin ulyksalige Elskov, som han dog aldrig har turdet tilstaa. Et Automobil standser udenfor Huset — det er Stanislaus, der følger Ziska hjem. I Maanelyset ser han deres Afsked. Nu kører Automobilet bort,

Ziska vinker fra sit Vindue, og i Tankerne gennemgaar hun den lykkelige Aften.

Sagte aabnes Døren; det er Pucci, der træder ind. Hun hører hans Skridt og stirrer forskrækket paa hans smerte-fortrukne Ansigt. Pucci spørger hende ud, og hun tilstaar alt. Da erklærer han hende sin Kærlighed, men hun svarer kun: „Jeg elsker Stanislaus.“ Og da han ser, at hans Bønner er frugtesløse, opgiver han alt. Med ét farer en Tanke gennem hans Hoved. „Tror Du, at han, den rige Greve, vil gifte sig med Dig?“ udbryder han — og herpaa bliver Ziska ham Svar skyldig; da han er gaaet, sidder hun længe hensunken i Tanker over Puccis Ord.

Da Ziska næste Aften førend Forestillingen bringer sine Søskende til Ro, modtager hun et Brev fra Stanislaus, at hans Vogn vil hente hende efter Forestillingen. I Paaklædningsværelset pynter Ziska sig, og i Længsel efter sin Elskede iler hun i Hast til hans Vogn, der kører hende til Grev Stanislaus Palæ. Alene to nyder de deres Kærlighedslykke, og ved Kaffen efter Middagen er Ziska barnlig kaad og overgiven. I sin naturlige Uskyldighed er hun, Cirkusbarnet, Pierretten, netop den, som Stanislaus tilbeder.

Atter denne Aften har Pucci maattet vandre alene hjem fra Varietéen. I mørke Tanker sidder han ensom paa sit Væ-

relse — pint af sin haabløse Kærlighed. Flere Gange har han i NattensLøb lyttet udenfor Ziskas Dør, om hun dog ikke skulde være kommet hjem. Da med ét hører han hende komme op ad Trapperne, men ikke paa den sædvanlige lette livlige Maade — med trætte, langsomme Trin kommer Ziska hjem. Pucci trækker sig tilbage, og bleg til Døden træder Ziska ind i sin Stue. Med ubevægeligt Ansigt som var det udhugget i Marmor, stirrer hun frem, for sig. Hun hører endnu Stanislaus Haanlatter, da hun midt i deres overgivne Lystighed erindrede Puccis Ord og spurgte: „Hvornaar gifter Du Dig med mig?“ Hun husker ikke, hvorledes hun fik Tøjet paa, hun forstaar ikke, hvorledes hun er kommet hjem —

— alt staar som en Taage for hende, kun hans Latter hører hun. Sagte aabner Døren sig, og Pucci træder ind. Han kan straks se, at der maa være hændt Ziska noget ondt, og i Raseri farer han op. „Har han gjort Dig Fortræd, Ziska, dræber jeg ham!“ udbryder han. Men Ziska, der imidlertid er kom met til sig selv, beroliger ham, fortæller ham, at alt er forbi, og nu vil de to altid leve sammen som gode Kammerater, og opfyldt af Haabet om Lykken forlader Pucci hende.

Grev Stanislaus har, siden Ziska forlod ham, bestandig tænkt paa hende. Han fatter ikke, at det var i Gaar Aftes, at Bruddet skete; for ham staar den lange søvnløse Nat som

et uendeligt Tidsrum. Nu, da han ser, hvad Ziska virkelig

indeholder, elsker han hende og vil gøre hende til sin Hustru. Han iler til hendes Hjem for at vinde hendes Haand.

Pucci ser fra sit Vindue Stanislaus Ankomst. Han lader en Revolver og vil nu hævne Ziska. Men idet han aabner Døren til dennes Lejlighed og truende hæver Revolveren, ser han Stanislaus sætte en Ring paa Ziskas Finger,

medens hendes gamle Fader smilende ser til. Bedrøvet til Døden gaar han op paa sit Værelse, han griber Ziskas Portræt, kysser det heftigt og — — —

De Trolovede hører et frygteligt Knald, de iler op hos Pucci, hvem de finder død med Ziskas Portræt trykket til sit Hjerte.

Pierrots Kærlighed til Pierrette var stærkere end Døden.

PROGRAM
FOR

FREDERIKSBERGGADE 25
KØBENHAVN
TELEFON 7606

Pierrots Kærlighed.

Drama i 3 Akter.

HOVEDPERSONERNE:

Ziska, Pierrette. Edith Psilander
Pucci, Pierrot **
Grev Stanislaus. Einar Zangenberg

Handlingen foregaar i St. Petersborg.

Ziska og Pucci er Barndomskammerater. Som Børn var de uadskillige Venner; opvoksede som de var i et omrejsende Cirkus, ved hvilket deres Forældre var ansat. Nu, da Puccis Fader og Moder er døde, og da Ziska er alene om at forsørge sin svagelige Fader og sine smaa Søskende, har de to Kammerater slaaet sig sammen. De har indøvet et glimrende Varieténummer, „Pierrot og Pierrette“, og hver Aften optræder de og gør stormende Lykke i Newski-Varietéen.

En Aften overværer den rige Grev Stanislaus Forestillingen. Han bliver heftig indtaget i den fortryllende Ziska, og fra Logen kaster han en Rose ned til hende. Nummeret er færdigt; Pucci har givet Ordre til Maskinfolkene, at de skal fjerne deres Dekorationer. Han vender sig om mod Ziska, der staar hensunken i Drømmerier. Hendes Tanker er hos ham, der kastede Rosen ned til hende. Hun ser for sig hans ædle Ansigt og hans beundrende Blik. Forbavset stirrer Pucci paa hende; Mistroen og Skinsygen begynder at dæmre. Ziska river sig løs fra sine Drømmerier og begiver sig til sit Paaklædningsværelse. Der modtager hun en Billet fra Greven, der beder hende soupere med sig efter Forestillingen, men med Tak for Tilbudet afslaar Ziska dette. Da de to Kammerater begiver sig hjem, forfølges de af Stanislaus, der efter Afslaget endnu mere ønsker at lære Ziska at kende, og han mærker sig, i hvilket Hus de gaar ind.

Næste Dag, da Ziska er samlet med Familien i Dagligstuen, standser et elegant Automobil udenfor Huset. Det er Stanislaus, der, for at gøre Ziskas nærmere Bekendtskab, vil aflægge et Besøg. Glad overrasket stirrer hun paa ham, da han træder ind i Stuen. Han undskylder sin Dristighed, taler hjærteligt med den gamle Fader, og da han erfarer, at Ziska underholder hele sin Familie, tilbyder han at hjælpe dem, hvilket Forslag dog ikke bliver modtaget. Hans Væsen, hans høflige

Optræden og alt ved ham, har allerede vendt Ziskas Hjerte mod ham, og da nu Familien kort efter hans Besøg modtager en stor Kurv med herlige Frugter fra ham, bliver hun fuldkommen indtaget i Greven.

Pucci, der bor i Etagen oven over, kommer paa Besøg. Han ser Stanislaus' Gave, og mismodig afslaar han at deltage i Familiens lille Gilde; men Ziskas gode Humør opmuntrer ham. Hendes venlige Ord og lyse Smil forjager hans mørke Tanker, saa han helt glemmer Grev Stanislaus, i hvem han har set en truende Medbejler.

Næste Aften overværer Grev Stanislaus atter Forestillingen i Varietéen. Atter sender han hende en Billet, hvori han anmoder hende om at forundé ham en Samtale, inden hun gaar hjem, og Ziska indvilliger heri. De træffes udenfor Varietéen, og Ziska samtykker i at gaa med ham paa Restaurant. Stanislaus fører hende til en af St. Petersborgs eleganteste Restauranter, en af de, hvor Natlivet pulserer livligt, og ved et afsides liggende Bord slaar det unge Par sig ned og nyder en Forfriskning. Oprømt af Champagnen og glad over et pragtfuldt Halssmykke, som Stanislaus forærer hende, samt betaget af den smukke Greve og hans noble Optræden tager hun mod hans Kærlighedserklæring, og i sin barnlige, overstrømmende Glæde slaar hun Armene om hans Hals.

I sit Hjem sidder Pucci og venter paa Ziska. Han har om Aftenen fundet Stanislaus Billet i hendes Paaklædningsværelse, véd, at disse to nu er sammen og lykkelige, medens han pines af sin ulyksalige Elskov, som han dog aldrig har turdet tilstaa. Et Automobil standser udenfor Huset — det er Stanislaus, der følger Ziska hjem. I Maanelyset ser han deres Afsked. Nu kører Automobilet bort, Ziska vinker fra sit Vindue, og i Tankerne gennemgaar hun den lykkelige Aften.

Sagte aabnes Døren; det er Pucci, der træder ind. Hun hører hans Skridt og stirrer forskrækket paa hans smertefortrukne Ansigt. Pucci spørger hende ud, og hun tilstaar alt. Da erklærer han hende sin Kærlighed, men hun svarer kun: „Jeg elsker Stanislaus.“ Og da han ser, at hans Bønner er frugtesløse, opgiver han alt. Med ét farer en Tanke gennem hans Hoved. „Tror Du, at han, den rige Greve, vil gifte sig med Dig?“ udbryder han — og herpaa bliver Ziska ham Svar skyldig; da han er gaet, sidder hun længe hensunken i Tanker over Puccis Ord.

Da Ziska næste Aften førend Forestillingen bringer sine Søskende til Ro, modtager hun et Brev fra Stanislaus, at hans Vogn vil hente hende efter Forestillingen. I Paaklædningsværelset pyn-ter Ziska sig, og i Længsel efter sin Elskede iler

hun i Hast til hans Vogn, der kører hende til Grev Stanislaus Palæ. Alene to nyder de deres Kærlighedslykke, og ved Kaffen efter Middagen er Ziska barnlig kaad og overgiven. I sin naturlige Uskyldighed er hun, Cirkusbarnet, Pierretten, netop den, som Stanislaus tilbeder.

Atter denne Aften har Pucci maattet vandre alene hjem fra Varietéen. I mørke Tanker sidder han ensom paa sit Værelse — pint af sin haabløse Kærlighed. Flere Gange har han i Nattens Løb lyttet udenfor Ziskas Dør, om hun dog ikke skulde være kommet hjem. Da med ét hører han hende komme op ad Trapperne, men ikke paa den sædvanlige lette, livlige Maade — med trætte, langsomme Trin kommer Ziska hjem. Pucci trækker sig tilbage, og bleg til Døden træder Ziska ind i sin Stue. Med ubevægeligt Ansigt, som var det udhugget i Marmor, stirrer hun frem for sig. Hun hører endnu Stanislaus Haanlatter, da hun midt i deres overgivne Lystished erindrede Puccis Ord og spurgte: „Hvornaar gifter Du Dig med mig?“ Hun husker ikke, hvorledes hun fik Tøjet paa, hun forstaar ikke, hvorledes hun er kommet hjem — — alt staar som en Taage for hende, kun hans Latter hører hun. Sagte aabner Døren sig, og Pucci træder ind. Han kan straks se, at der maa være hændt Ziska noget ondt, og i Raseri farer han op. „Har han gjort Dig Fortræd, Ziska, dræber jeg ham!“ udbryder han. Men Ziska, der imidlertid er kommet til sig selv, beroliger ham, fortæller ham, at alt er forbi, og nu vil de to altid leve sammen som gode Kammerater, og opfyldt af Haabet om Lykken forlader Pucci hende.

Grev Stanislaus har, siden Ziska forlod ham, bestandig tænkt paa hende. Han fatter ikke, at det var i Gaar Aftes, at Bruddet skete; for ham staar den lange søvnløse Nat som et uendeligt Tidsrum. Nu, da han ser, hvad Ziska virkelig indeholder, elsker han hende og vil gøre hende til sin Hustru. Han iler til hendes Hjem for at vinde hendes Haand.

Pucci ser fra sit Vindue Stanislaus Ankomst. Han lader en Revolver og vil nu hævne Ziska. Men idet han aabner Døren til dennes Lejlighed og truende hæver Revolveren, ser han Stanislaus sætte en Ring paa Ziskas Finger, medens hendes gamle Fader smilende ser til. Bedrøvet til Døden gaar han op paa sit Værelse, han griber Ziskas Portræt, kysser det heftigt og — — —

De Trolovede hører et frygteligt Knald, de iler op hos Pucci, hvem de finder død med Ziskas Portræt trykket til sit Hjerte.

Pierrots Kærlighed til Pierrette var stærkere end Døden.

(Eventuelle Forandringer i Programmet forbeholdes.)

Obs. — Hver Billet er kun gyldig til én Forestilling, omfattende samtlige Programmets Numre; — derudover maa for hver paabegyndt Forestilling ny Billet købes.

